

Sygn. akt V KO 52/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. W. i J. M.**

oskarżonych o czyny z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w K.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt II KK (...), skazał B. W. i J. M. za przestępstwa skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. Wyrok ten został uchylony, z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 14 stycznia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...).

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy B. W. i J. M. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. W. uzasadnieniu wskazał, że „w świetle opinii sądowo-lekarskiej stan zdrowia oskarżonego (B. W. – uzup. SN) nie wyklucza stawienia się przezeń w ogóle w Sądzie, ale poważnie utrudnia jego samodzielne przybycie do Sądu właściwego (Sądu Rejonowego w K.) odległego od miejsca jego zamieszkania, gdyż dojazd mógłby realnie narazić jego

zdrowie na istotny uszczerbek”. Sąd nadmienił również, że „oskarżony cały czas deklaruje zamiar uczestniczenia w rozprawie i prowadzenia aktywnej obrony”, a „dobro wymiaru sprawiedliwości przejawiające się w umożliwieniu oskarżonemu skutecznej obrony, wskazuje na celowość zwrócenia się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy B. W. i J. M. Sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w B., tym bardziej, że sprawy obu oskarżonych są ze sobą wzajemnie i ściśle powiązane i wymagają rozpoznania w jednym postępowaniu jak to miało miejsce dotychczas”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Pomijając okoliczność, że Sąd, który z nim wystąpił nietrafnie uważa, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, o którym mowa w art. 37 k.p.k., może być rozumiane jako umożliwienie oskarżonemu skutecznej obrony (na gruncie opinii sądowo-lekarskiej Sąd powinien raczej argumentować, że chodzi o stworzenie możliwości rozpoznania sprawy w ogóle, względnie bez nadmiernej zwłoki), trzeba wskazać, że realia sprawy nie tłumaczą, dlaczego do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu miałyby zostać przekazana sprawa nie tylko B. W., ale też J. M.. Nie przekonuje bowiem argument Sądu Rejonowego, że sprawy obu oskarżonych są ze sobą wzajemnie i ściśle powiązane, zatem wymagają rozpoznania w jednym postępowaniu. Wszak w odniesieniu do wymienionych nie zachodzi przestępcze współdziałanie (popęlnienie w porozumieniu „wspólnego” przestępstwa skarbowego, względnie relacja sprawca – pomocnik, sprawca – podżegacz), natomiast każdy z nich stoi pod zarzutem popęlnienia „własnego” przestępstwa skarbowego, przy czym B. W. miał działać jako prezes zarządu „M.” sp. z o.o. z siedzibą w B., zaś J. M. jako prezes zarządu „A.” sp. z o.o. z siedzibą w K.. Elementy wspólne zarzuconych im czynów to data (15 listopada 2016 r.) oraz miejsce ich popęlnienia (lokal „K.” w S.), które trudno uznać (w każdym razie Sąd tego nie wykazał) za świadczące o konieczności rozpoznania spraw obu oskarżonych w jednym postępowaniu.

Nie jest wykluczone ponowne wystąpienie Sądu Rejonowego w K. w trybie art. 37 k.p.k., jednak po przekonującym umotywowaniu, że sprawy obu oskarżonych rzeczywiście wymagają rozpoznania w jednym postępowaniu, względnie po rozdzieleniu spraw tych oskarżonych. Jednak i w takim wypadku przed

ewentualnym wystąpieniem Sąd powinien rozważyć, dlaczego stan zdrowia mieszkającego w B. B. W., który od dawna cierpi na te same przewlekłe schorzenia, nie uniemożliwił wydania wyroku w niniejszej sprawie przez sąd miejscowo właściwy (sprawa II KK (...)), jak też wydania wyroków przez inne sądy rozpoznające sprawy B. W., np. w 2019 r. przez sądy usytuowane w: L. (k. 1051 akt sprawy, W. (k. 1079), C. (k. 1084), N. (k. 1375); w 2020 r. w O. (k. 1387), W. (dane o karalności k. 1473), tj. położone z dala od miejsca jego zamieszkania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.